

Akseli Hiltunen

Kesän taittuessa syksyksi vuonna 1988 temmattiin maailmaan vasten hänen tahtoaan ihmispolo, jonka keskiluokkainen lapsuus vilisi silmissä pikkuporvarillisen elintason saavuttaneiden vanhempien tarjoamassa, näennäisen onnellisessa kasvuympäristössä pseudoporilaisen Ulvilan omakotitaloalueiden ja muiden kaltaistensa joukossa 80-luvun kulutuskeskeisten juppivuosien ja 90-luvun laman jälkeisessä apoliittisessa hegemoniassa. Ensimmäiset esi-teini-iässä koetut kasvukipuilun vaiheet, älyllinen veltostuminen alati muutoksessa elävässä nuorisokulttuurissa kanssasätkijöiden seurassa, itsetunto-ongelmista johtuvat typerät elämänvalinnat ja ennen kaikkea kirjallisuudelle altistuminen johti lopulta siihen, että Hiltunen hylkäsi nuorena aloittamansa haitarinsoiton ja valitsi tilalle ensimmäisen, rippirahoilla ostamansa bassosettinsä ja perusti muutamien ystäviensä kanssa ensimmäisen nuoriso-orkesterinsa. Kotimaisista vaikuttajista erityisesti Ismo Alangon, A.W. Yrjänän, YUP:n, Tuomari Nurmion, Kuolleiden Intiaanien, Kumikamelin ja Riston kirkkaimmat hetket tekivät nuoreen Hiltuseen lähtemättömän vaikutuksen ja saivat artistipyryrin vakuuttuneeksi halustaan tulla osaksi suomalaisen rock-musiikin kaanonin.

Siinä, missä muut soittajat hänen ympäriltään ovat edenneet elämässään eri suuntiin, yleensä ns. oikeiden töiden äärelle, on antisankarimme omista urakokeiluistaan kansalaistoiminnan, nuorisotyön, hoiva-alan ja yhteiskuntatieteiden äärellä jämähtänyt edelleen sille tielle omassa hyriksessään, eikä vielä kolmenkymppin kolkuttaessakaan ole osannut lopettaa jo tuhoisaksi elämäntavaksi muodostunutta pakkomielleltään, vaan yrittää jatkaa edelleen projektiaan tällä hetkellä itsensä lisäksi nelihenkisen kokoonpanonsa kanssa. Pitkäjänteisenä muusikkona Hiltunen on kahdella omaa nimeään kantavalla pitkäsoitollaan saavuttanut mahdollisuuden tuoda äänensä kuuluviin, keikkailla aktiivisesti ja luoda omaehtoisesti musiikkia vielä toistaiseksi harvalukuisille kuulijoilleen. Tosin se kaikkein tärkein, eli älyttömällä onnenkantamoisella levy-yhtiöiden ja medioiden samanaikainen kiinnostuminen on jäänyt toistaiseksi saavuttamatta intensiivisestä panostuksesta huolimatta. Tähän asti ilmestyneet tuotokset ovatkin olleet ammattitaitoisesta tuotannosta huolimatta omakustanteita.

Lauluntekijänä ja tekstintuottajana Hiltunen on ammentanut laaja-alaisesti kaikesta kuulemastaan, havainnoistaan ja oppimastaan muodostamalla jatkuvasti jonkinlaisia synteesejä kaikkein laajimpiin kysymyksiin vastataksaan. Kysymykset kuten ”keitä me olemme” mitä minä edustan”, ”mikä on elämän tarkoitus”, ”miten elää oikein”, tai tarkemmin ”miksi ylipäätään elää”, ovat ikuisuusteemoja, joiden äärellä alati vanheneva ja rapistuva taiteilija elää yrittääkseen saada edes jotain kiinnekohtaa tämän alati edessämme avautuvan, välinpitämättömän tyhjyyden kutsuessa lävistävällä katseellaan meitä syleilynsä. Taitavista ja tyylijuurisista soittajista koostuvan, moniulotteiseen ilmaisuun hioutuneen kokoonpanonsa kanssa hän tulee todennäköisesti jatkamaan tällä tiellä niin kauan kuin hänessä hengenrippeet pihisevät, jatkuvan velkaantumisen uhallakin. Musiikkia Hiltunen ei ole ikinä tehnyt sillä asenteella, että hän yrittäisi kirjoittaa mahdollisimman helposti yleisöön uppoavaa materiaalia, sillä sen hän kokee kuulijoidensa aliarvioimiseksi ja täysin vääränlaiseksi asenteeksi tehdä ylipäätään musiikkia. Päinvastoin, Hiltunen on aina pyrkinyt tekemään sellaisia levyjä, joita aikakautemme tarvitsee ja ansaitsee kuultavaksi. Hiltunen jakaa Zappan käsityksen siitä, että musiikkibisnes joutui ongelmiin silloin, kun ”musadiggareiksi” julistautuneet päätyivät päättäviin aseisiin musiikista mitään ymmärtämättömien (omien sanojensa mukaan) bisnesmiesten sijasta. Jos musiikkia olisi pyritty julkaisemaan pioneerien lailla kokeilumielessä sen sijaan, että auktoriteetiksi julistautuneet, omista nuoruusmuistoista ammentavan retrofiilistelyn ansaintalogiikkaan takertuneet diletantit yrittäisivät kaupata moneen otteeseen veivattua tavaraa pyrkimällä vetoamaan alimpaan yhteiseen nimittäjään, ei kotimainenkään popkulttuuri olisi kyseisessä alennustilassaan. Tähän Hiltunen yhtyeineen on pyrkinyt vastaamaan panostamalla itse taiteeseen neuroottisen somemarkkinoinnin ja kliseisen hittitehtailun sijasta. Ihmiset kyllä kuulevat sen, mitä heille soitetaan ja Hiltunen uskoo, että jos heille tarjotaan huolella tehtyä ja korkealaatuisia musiikkielämyksiä, he kyllä panostavat siihen

myös taloudellisesti.

Hiltusen ensimmäinen pitkäsoitto *Parafilia – Lauluja Ulkopuolelta* käynnisti artistin itsensä silloin vielä tietämättään levytrilogian, joka kantaa parhaillaan nimeä *Tabu-trilogia*. Ensimmäinen levy käsitteli yksilön tunne-elämän ristiriitaisuuksia ja eklektistä perusluonnetta ja kyseenalaisti useille albumeille tyypillisen narratiivimuodon vältellessään mihinkään tiettyyn muotoon tai tyyliin takertumista. Koska artistin lauluääni on matalahko, kaikessa taipuvuudessaan nyansseja hyödyntävä räkäinen bassobaritoni, sai *Parafilia* kohtuuttoman paljon kritiikkiä laulu- ja soitinyhtye YUP:n plagioimisesta kriitikoilta, jotka todennäköisesti eivät jaksaneet kuunnella levyä ajatuksella, vaan teilasivat nimettömän omakustanneartistin ensimmäisen miellelyhtymänsä kautta, vaikka muutamia positiivisia arvioita levy keräsikin kunnianhimoisuutensa vuoksi. Se otti suunnattomasti päähän, mutta aika kultasi muistot ja aikansa haavojaan nuoltuaan Hiltunen yhtyeineen ymmärsi käyttää myös negatiivisia arvioita projektin markkinoinnissa. Toinen levy, *Pandemia – Lauluja Alamaista*, jonka myötä myös keikkakokoonpanossa vaikuttaneet neljä soittajaa vakiintuivat kokoonpanoksi, keräsi jo huomattavasti positiivisempia arvioita, tosin niitäkin melko pitkin hampain. Kolmannella levyllään Hiltunen yhtyeineen pyrkii päättämään perustelemattomasti synkäksi syytetyn trilogiansa positiiviseen viestiin toivosta ja rakkaudesta, joka vaatii manifestoitumistaan materiaaliseen eksistenssiimme tekoina korulauseiden sijasta, jos haluamme säilyttää planeettamme kantokyvyn ihmislajin kannalta suotuisina. Kolmas levy *Promethea – Lauluja Tuolle Puolen* tulee vaatimattomasti maalaamaan visioita paremmasta huomisesta ja toivottavasti tulee myös antamaan tarpeellisia eväitä mieliin sen saavuttamiseksi.

Julkaistu tuotanto:

- Promethea – Lauluja Tuolle Puolen (2018)
- Pandemia – Lauluja Alamaista (2016)
- Parafilia – Lauluja Ulkopuolelta (2014)

Tällä hetkellä Akseli Hiltunen keikkailee viisihenkisen, seuraavanlaisen kokoonpanon kanssa:

Akseli Hiltunen – Laulu, kitara
Timo Hanhisalo – Kitara, taustalaulu
Sami Kotola – Koskettimet, lyömäsoittimet, taustalaulu
Mikael Minkkinen – Basso
Paavo Rikkilä – Rummut